

hjem paa Grund af Folketingsvalgene. Jeg mener, vi har Grund til at føle os noget misfornøjede hermed, thi Situationen...

Formanden: Det ærede Medlem maa gaa ud fra, at Formanden fastsætter Dagsordenen saaledes, som han finder det rigtigt og forsvarligt, og hvis Tingets Medlemmer er utilfredse dermed, hjemler Forretningsordenen dem Adgang til at gribe ind.

Marie Hjelder: Jeg beder Formanden undskylde, hvis jeg er gaaet ham for nær. — Situationen er imidlertid en anden nu. Lovforslaget er jo ikke mere et Regeringsforslag, det er et Forslag, der er fremsat af et Oppositionsparti, saa Baggrunden for det er helt forandret. Men derfor er selvfølgelig ikke mit Partis Stilling forandret, og derfor ser jeg ikke anderledes paa den Tale, som det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birke) holdt den Dag, Forhandlingerne standsede i Efteraaret.

Det maa være mig tilladt et Øjeblik at vende tilbage til de Udtalelser, som dette ærede Medlem fremsatte.

Den Tale, som det ærede 8de tingvalgte Medlem holdt, var en ægte Militærtale, og jeg finder det højst rimeligt, at den var det; thi naar en Mand hele sit Liv, som det ærede Medlem sagde om sig selv, har brugt Tid og Kræfter til at studere Krigskunst, vilde det være mærkeligt, om vi hørte andre Toner end dem, vi hørte. Saa maa vi være forberedte paa at høre ikke alene et varmt Forsvar for Militærordningen af 1922 — det er jo saa rimeligt, at man forsvarer sit eget Barn —, men ogsaa paa at høre, at Afrustning betyder en Krigsfare for vort Land, og at et effektivt Militærvæsen er en Livsbetingelse. Ingen har ventet andet fra den Kant. Imidlertid, det ærede Medlems Tale blev jo holdt den 3. November 1926, og det vilde ikke være klædeligt, om den var alt for krigsstemt. Derfor talte det ærede Medlem om Samarbejdet, dette den nye Tids Feltraab. Det ærede Medlem sagde, at han havde glædet sig meget over den udmærkede Tale, som den højtærede Udenrigsminister havde holdt i Genève den 8. September 1926, og han citerede Ministeren, hvor denne peger paa den Resolution, som Delegeretforsamlingen i 1925 havde vedtaget, en Resolution, der henledte Forbundsmedlemmernes Opmærksomhed paa Betydningen af, at der blev sluttet Voldgiftstraktater mellem Staterne. Udenrigsministeren sagde da, at ikke alene havde saadanne Voldgiftsaftaler Betydning for det gensidige Forhold mellem Staterne, men de

fremmede. Udviklingen henimod det store Maal, som Folkeforbundspagten har sat sig, og som kan udtrykkes i denne Formel: Voldgift, Sikkerhed, Reduktion af Rustningerne. Ministeren endte med at sige, at Danmark ønsker at fortsætte med det rolige og støtte Samarbejde; det er et Ønske, mine Damer og Herrer, men det er ogsaa et Løfte. Ja, det sete afhænger jo rigtignok af Øjnene, der ser, og det er betegnende for de militære Øjne, der har læst Udenrigsministerens Udtalelser, at det Samarbejde, Ministeren her taler om, straks bliver til et militært Samarbejde. At det ærede 8de tingvalgte Medlem vilde opfatte den omtalte Tale paa denne Maade, fik man efter den Sammenhæng, hvori det kom, et tydeligt Indtryk af. Men skulde man virkelig kunne tro, at Udenrigsministeren i den socialdemokratiske Regering, som har fremsat et Afrustningsforslag, skulde staa op i Genève og udtale Ønsket og Løftet om et militært Samarbejde? Jeg har læst Ordene paa en anden Maade og forstaaet dem saaledes, at Ministeren har talt om det Samarbejde paa Fredens og Rettens Grund, som overflødiggør Militærapparatet. Men den Tanke ligger det ærede Medlem saa fjernt, at han end ikke kunde faa Øje paa den.

I en anden Forbindelse taler det ærede 8de tingvalgte Medlem om et eventuelt Samarbejde mellem Partierne om en Nyordning af vort Militærvæsen, naturligvis dog ikke paa Grundlag af det foreliggende Forslag. Men Tanken, et Samarbejde mellem Partierne, er rigtignok alligevel besynderlig, naar man tænker paa, at to af de politiske Partier har givet Afrustningsforslaget uforbeholden Tilslutning. De Ordførertaler, der blev holdt her i Tinget i Slutningen af Oktober, belyste klart og skarpt to vidt forskellige Livsanskuelser. Jeg tror ikke, at man kan finde nogen bedre Gradmaaler for det demokratiske Sindelag end den Holdning, som indtager overfor Militærspørgsmaalet, og det fremgik med al ønskelig Tydelighed af de to Flertalspartiers Udtalelser, hvor let de stadig har ved at finde hinanden paa det militære Omraade, thi de Bemærkninger, som Venstres Ordfører, det ærede Medlem for 3die Kred (Maegaard), ofrede paa Ønskeligheden af et samlet Europa, kunde paa ingen Maade afsvække hans stærke Fastslaen af det nødvendige i, at Danmark opretholder et afgjort Militærvæsen. Det er umuligt for denne Sals Flertal at komme bort fra den hævdede vundne Tro paa Betydningen af Danmarks Militærvæsen. For dette Flertal er Dan-